

Henne till skuld

SÖREN BONDESON

Novellen är hämtad ur novellsamlingen »Sent på förmiddagen« från 1989. Själva berättelsen har ingen verklighetsbakgrund. Året i berättelsen är 1911. Antagligen har något liknande hänt någonstans på vår jord någon gång. Den enda verkliga karaktären är Länsman Stadig och honom hittade jag i Sool-Öen i början av 80-talet.

Jag placerade novellen på Sollerön eftersom jag själv kommer därifrån och var väl förtrogen med miljön. Mina föräldrar var goda berättare och de beskrev ofta gamla tider.

Inspirationen till berättelsen kom till viss del från min tid som mental-skötare på Långbro sjukhus där jag arbetade nattsift i många år. Jag ville berätta om hur en människa drivs till ett psykotiskt tillstånd utan att använda en mer modern diagnos och därför också greppet att flytta novellen till en tid och en plats där sådana diagnoser inte existerade.

Året var 1911

”Men hon menar väl inte att han skulle ha gjort sig allt detta själv?”

”Jag vetnt. Han sa kvälln innan att han skulle göra slut på sej”, sa kvinnan lågmält utan att se upp.

Länsman Stadig suckade och lutade sig bakåt i stolen. Han var en stor karl och stolen verkade vara på tok för liten för hans väldiga kroppshydda.

”Om Kristina skulle ta och säga sanningen nu”, förmanade han.

”Men begriper hon inte”, sa Stadig i irriterad ton. Han hade arbetat som polis i tjugo år, varav tio år som länsman här på Sollerön. Han kände sig alldeles klibbig av svett.

Så ställde han sig upp och började vanka fram och tillbaka. Det var ett kallt rum med två skrivbord och en hyllskänk. Golvet knarrade under hans svarta läderstövlar. Väggarna var gråvita och saknade utsmyckning. I ett hörn stod en svart kamin. Rummet användes av fjärdingsmännen som kontor.

Länsman Stadig tog upp en näsduk och torkade bort svetten ur pannan. Hans ansikte var högrött med breda kinder. Det vita skägget frodigt och välansat.

”Som Kristina säkert förstår, måste vi få klarhet i det som har hänt”, sa han.

Kristina stirrade rakt ner i bordet och svarade inte.

Stadig såg ut genom fönstret. Det snöade ymnigt och hade gjort så i tre dagar. Stadig fäste blicken på prästen som just kom ut från kyrkan, och kom att tänka på begravningen av sin femårige son förra vintern. Snön hade fallit tät då också.

”Nå vad säger hon nu då, Busull Kristina Matsson?” sa Stadig och vände sig hastigt emot henne.

Han granskade henne noga, för att om möjligt upptäcka någonting nytt hos henne. Hon var späd och knotig. Det svarta håret var uppsatt i en knut i nacken. Hon såg upp. Det runda ansiktet och de mörkblåa ögonen var uttryckslösa. Munnen hängde slappt öppen. Hon såg inte mycket ut för världen, tyckte han.

Hans tålmod började tryta, och han tog ett par steg framåt och såg på henne med all den auktoritet han kunde uppbringa.

”Men för i helvete mänska!” röt han. ”Hon har väl mål i mun!”

Han avbröts av en knackning på dörren.

”Stig in”, sa Stadig rappt och vände sig rakryggad mot dörren med händerna bakom ryggen.

Dörren öppnades och fjärdingsman Norin kom in.

Han var lång med ett magert ansikte. Hans slätkammade hår började bli grått vid tinningarna. Förutom sysslan som fjärdingsman var han en ansedd bonde.

”Jo länsman”, sa Norin med släpig röst. ”Landsfiskaln från Mora är här nu.”

”Norin kan säga åt landsfiskalen att jag strax kommer.” Fjärdingsman Norin nickade och stegade ut.

Länsman Stadig vände sig åter till Busull Kristina.

Hon satt orörlig och stirrade ut genom fönstret.

”Nåväl”, sa Stadig. ”Vi tar en paus och så fortsätter vi senare i eftermiddag. Jag hoppas att det ska klarna för Kristina till dess.”

Stadig märkte att hon inte lyssnade. Hon är tokig, tänkte han. Några år över tjugo och redan tokig. Men hon kunde för i helvete visa lite respekt ändå.

Så öppnade han dörren och ropade på Norin. Norin kom in i rummet.

”Norin får hålla uppsikt över henne tills vidare.”

”Ja, det är väl bäst så”, sa Norin.

”Och är det något så sitter jag på kontoret med landsfiskal Dahlberg”, sa Stadig och rättade till uniformen, gick ut och stängde dörren efter sig.

Det var i slutet av oktober. Det hade hänt två gånger förut och så hände det igen. Den här gången hade det gått längst tid och det kom plötsligt på morgonen när hon rensade undan kring korna. Smärtan var som ett slag och hon släppte skyffeln och sjönk ihop i spillningen. Hon försökte skrika men det kom bara kvidanden.

Och det var över och hon låg på rygg med särade ben och andades häftigt. Det dunkade och skälvde i henne, ångade från hennes mun och underliv.

Så satte hon sig upp och där mellan benen på henne låg en grå, blodig klump. Den hade ögon, tyckte hon. Kristina vände bort blicken från fostret och betraktade korna. De hade för vana att tala till henne, men nu sa de ingenting utan stirrade bara rakt fram, idisslande.

Hon la sig på sidan, blundade hårt och grät. Fotogenlampan på väggen väste som en orm. Det var lika bra, tänkte hon. Jag ville ju ändå int ha det.

Hon bad Herren Gud om förlåtelse för tankarna sina. Samtidigt hörde hon hur grisen otåligt sprang runt i sin stia och hånade henne. Hon bad om hjälp. Grisen blev allt vildare. Det är Satan som kallar,

tänkte hon. Och hon försökte stå emot. Hon bad igen och två gånger till. Men Satans röst var stark och hon reste sig upp. Hennes tänder skallrade och hon kände den vassa lukten av kopiss från sin kropp. Hon såg bort mot stian, och där stod grisen med nosen utanför spjälorna och skrek.

Hon rafsade ihop fostret i lite torvströ och tog sig på ostadiga ben bort till stian, där hon hivade in det till grisen.

Grisen kastade sig ylande över fostret och slafsade snabbt i sig det.

Hon stod och såg på.

Grisen smackade belåtet.

Dunder Jon, hennes man, kom in och gick direkt bort till matbordet och satte sig. Han sa ingenting utan satte sig bara och började äta. Det var det vanliga; sill, potatis, tunnbröd och mjölk. Dunder Jon åt alltid med mössa på. Han tillhörde inte de gudfruktiga.

Kristina stod vid spisen och skurade en bytta. Hennes rörelser var långsamma. Ansiktet var gråvitt och stelt, händerna röda och vattensvullna. Ibland stannade hon upp och strök håret ur pannan.

Mannen åt.

Kristina betraktade honom där han satt lutad över maten, klädd i gråa vadmalsbyxor och smutsgul fårskinnspläs. Han var liten och bred, kutryggig med kort hals. Ansiktet och näsryggen var platt, ögonen små och ständigt kysande. Det färglöst stripiga håret spretade ut under en snusbrun skinnmössa. Han var över tjugo år äldre än Kristina.

Jag ska int låta han göra det mer, tänkte hon. Nej, jag ska int släppa åt när han kryper till mej på nätterna. Men innerst inne visste hon att han skulle tvinga sig till det. Och bilderna från missfallet i morse flöt tydligt fram i henne. Hon rörde på läpparna. Hon ville skrika ut det, spotta det i hans platta, skrynkliga nacke.

Men hon svalde och teg, gick ut och runt husknuten. Där stödde hon bägge händerna mot det spruckna timret och spydde. Det kom tre klumpar trögflytande slem.

Hon snöt sig i förklädet och såg ut över gårdsplanen och bort mot lagårn. Det föll ett lätt regn i det höstbleka eftermiddagsljuset. Lövträden stod nakna och det gula gräset avgav ett fuktigt skimmer.

Nästan mitt på gårdsplanen stack brunnen upp ur gräset. En trähink stod upp och nedvänd på brunnslocket. Jag mäktar inte längre, tänkte hon. Ge mig kraftn och hopp i brunn, Vår Herre. Det vore rätt åt en därinne. Ge mig Kraftn Herren Sebaot. Jag mäktar int längre.

Så slöt sig hennes tankar kring föräldrarna: den grymtande fadern som aldrig gick längre än till skithuset, och modern som aldrig sa något utan bara suckade och slet. ”Vi har int råd å ha dej kvar”, hade fadern sagt. Och nu hade hon varit gift med Dunder Jon i två och ett halvt år. Hon snöt sig i förklädet igen. Det sved i magen. Hon gick in.

Han hade ätit klart. Kristina återgick till att skura byttan.

”Kaffetårn då?” sa Dunder Jon.

Det tog en stund innan hon svarade.

”Det är slut på kaffet.”

”Sill varendaste dag och int ens kaffe. Tvi fan”

”Dä finns inga slantar å handla för.”

”Slantar å slantar”, fräste han. ”Du fick ju å handla för förra vecka.”

”Dä räckte knappt till silln.”

”Så fasicken. Det har väl gått till kollektn i missionshuset kan jag tänka. Tvi fan.”

Hon svarade inte. Han måste känna att jag hatar honom, tänkte hon.

Han ställde sig upp och gick fram till henne.

”Du bara glör du”, sa han. ”Förbannade toka. Bara glör.”

Sedan gick han in i kammarn. Hon hörde att han lade sig i sängen. Han fortsatte:

”Tokon är du. Vet du det. Tokon.”

På natten kom han hem full. Sista halvåret hade han varit full nästan varje kväll. Hon väcktes tvärt av skramlet när han slog omkull slaskhinken i köket.

Han kom in i kammarn, vimmelkantig och fyllmumlande, slet av sig byxorna men behöll den blöta vadmalsblusen på. Han stank av brännvin, snus och sötsur svett.

Hon kröp ihop i fosterställning. Han kanske var för full för att röra henne.

Han drog bort fällen och vältrade sig på henne. Hon gjorde

motstånd men insåg snart att det var lönlöst.

Han trängde in.

Och hon kunde inte skrika, utan hörde bara hur det skrek av smärta och äckel inom henne.

Sängen knarrade och krängde. Klockan i köket slog några slag.

Han la sig flåsande på rygg och föll genast i sömn.

Kristina låg klarvaken. Sperman rann i hennes skrev. Hennes inre löpte amok. Hon hörde röster och ljud som kom ur väggar och golv, ur det skrikande mörkret. Röster från djur och smådjävar som viskade och skrattade, mumlade och tjöt.

Hon lyssnade, stel och darrande.

Och nu var det i mitten av februari. Dunder Jon kom pulsande på vägen upp mot gården. Det hade snöat hela dagen, en blöt tung snö. Mot kvällen hade vädret slagit om och det hade blivit kallt.

Han frös och var trött. Kläderna var stela som plåt. Han hade varit borta på bolagshuggning, västerut på fastlandet, vid Umsi fåbodar.

Vägen vek av från byvägen i en bäcksänka, slingrade sig längs skogsbrynet, och löpte så rak längs en åker upp till gården.

Han öppnade grinden. Den var trasig. I snöljuset avtecknade sig de grå timmerhusen svarta mot den mörka himlen. Det var vindstilla och tyst. Han såg att det lyste från köksfönstret. Då ska bli fint å kom in i värmen å få sig lite mat, tänkte han. Jag har ju int fått nå i mej sen i morse.

Han gick förbi härbret. Utanför lagårn luktade det varm gödsel.

I förstugan la han ifrån sig sin sågsvans, yxa och barkspade. Så steg han in i köket. Kristina satt vid slagbordet med händerna över en stängd bibel.

”Jaså”, sa Dunder Jon välvilligt och hängde av sig den rödbruna konten och ställde den på bänken bredvid dörren. Det var rått och kallt i rummet. Den tokan har förstås int brytt sej om å elda. Nä int ens då. Ingenting bryr hon sej om. Han tittade på henne. Hon hade ytterkläderna på sig och blängde likgiltigt på honom.

Han gick fram till spisen och lättade på locket till en av grytorna. Det var bara ett vitt fettlager i botten.

”Finns dä nån mat?” frågade han.

”Tunnbrö å mjölk”, svarade hon.

”Bara tunnbrö å mjölk.”

”Ja.”

Han såg ilsket på henne. Hon gav fan i allt. Ja, det gjorde hon. Här har man vart till skogs i över tre veckors tid och kommer till hemmat sitt å hon har int ens lagat lite mat. Tvi fan.

Hon bladdrade försiktigt i sin bibel.

Å den där bibeln jämt å ständigt. Han borde bränna upp sattyget.

”Så du har börjat ränna i missionshuset nu igen”, sa han. ”Då blir du bara ännu tokoger av. Du sa för tusan att du skulle sluta ränna där. Om du skull ta och gör lite nytta i ställe. Du visst ju att jag skull kom hem nu till helga.”

Hon såg upp från bibeln.

”Int tänkt jag på dä.”

Ilskan bubblade i honom. Han visste inte riktigt vad han skulle ta sig till, och han frös så förbannat. Han öppnade vedlårn.

”Du kan väl för i helsicke elda”, röt han.

Det låg bara två trän där. Å inte har hon tagit in nån ved heller. Förbannade sugga. Man borde kasta utna. Ja, ut skulle hon. Farsgubben hennes lura på mena. Han var skyldig mej för att jag smitt åtan. ”Jo du Jon”, hade han sagt. ”Jag har inte nå å betala med, men du kan ju ta kulla min.” Och jag var dum nog och ta henne. Jag vart lurad. Så nu sitter jag här med ett tokot fruntimmer i huset. Och tokoger och tokoger blir hon. Jag vart lurad, å de skrattar åt mej i hela byn. Ja, i hela socknen. Tvi fan, och till påsk är det tre år sen.

Han vände sig om och såg på henne. Hon satt försjunken i sin bibel.

”Förbannade toka”, sa han. Men hon reagerade inte.

”Hör du dä”, sa han och gick fram till bordet och slet bibeln ur händerna på henne. ”Hör du dä. Förbannade toka!” Han skrek nu. ”Idiotjävel. Tokon är du!”

Och han dängde bibeln i väggen. Han kände sig sprickfärdig. Hon stirrade bara på honom. Så lyfte han handen och slog henne hårt över ansiktet med handflatan. Hon skyddade sig med handen mot ytterligare slag. Blodet strömmade från hennes näsa. Han ville fortsätta att slå henne, men så kände han plötsligt medömkan och det brast för honom.

Han stod inte ut därinne utan gick ut på trappan. Det bultade i tinningarna på honom. Han kände sig färdig och ihålig inuti. ”Jag måste ha mig en sup”, sa han med läpparna utan ton och gick mot smedjan, där han trodde att han hade en flaska brännvin undangömd. Det var inte långt dit men det var som en evighet för honom. Han sparkade undan snön utanför dörren, bände upp den och pressade sig in. Därinne var det fullkomligt mörker och han kände lukten av kallt jordgolv och aska. Han fumlade efter flaskan bakom en hylla med hästskor och något föll till marken. Han trodde först att det var brännvinet, men hörde av ljudet att det var en låda med hästkosömmar. Så fick han tag i flaskan och det var en skvätt kvar. Han tog sig en med en gång. Brännvinet kom hett ner i den tomma magen och brände till.

Sedan stod han ett tag med flaskan i handen och glodde rakt ut i mörkret. Det var kallt åt fingrarna. Så tog han det som var kvar och slängde den tomma flaskan in i mörkret. Jag skull ha haft mer, tänkte han när buteljen krossades.

Han pulsade fort upp till gårdsplanen. Där stannade han vid brunnen och tog igen sig. Han kände att spriten började sprida sig i kroppen på honom. Den förde med sig en behaglig domning.

Jag måst ha mer, tänkte han. Jag är tvungen. Och han försökte tänka lugnt och klart. Det blir väl att gå upp till skomakarn på backen. Han brukar alltid ha en liter eller två.

Han såg upp mot boningshuset. Det var kolmörkt därinne. Ja, sitt du där och tjura, tänkte han och försökte mobilisera ilskan igen. Men det gick inte, och han började långsamt gå den oplogade vägen, förbi lagårn och härbret. Till vänster om honom bredde en äng ut sig i det vinterstela landskapet. En del av gärsgårn hade rasat ihop. Det behöver lagas, tänkte han. Hela gårn måste rustas upp. Å så den där suggan, som bara sitter där inne och läs biblen. Tvi fan.

Dunder Jon hade kommit hem vid tretiden och stupat dräggfull i säng. Han låg nu i kammarn och sov.

Kristina stod vid spisen. Det knakade i det mörkslitna golvet när hon gick bort till slagbordet och satte sig. Hon hade nyligen kommit in från lagårn och arbetet med djuren. De talade fortfarande i henne. Rösterna skrämde henne. Men de gav henne också trygghet och skydd mot den verklighet som hon inte kunde uthärda, förstå eller

bemästra. Hon hade nästan upphört att befatta sig med den vedertagna verkligheten. Ibland kom hon av sig och blev helt vilse i tiden. Det var som en bottenlös spiral. Hon såg inga sammanhang. Hon ägde inte längre sin egen personliga förtvivlan.

Hon såg vaksamt ut genom fönstret. Morgonen var kall med ett lågt molntäcke. Några isblommor hade bildats i fönstret och i det spretiga äppelträdet satt en skata. Kristina knackade på rutan och skatan flög iväg. Man kunde inte lita på skator. De gick alltid med skvaller.

Den blå moraklockan bakom henne tickade. Det slog henne plötsligt att det var söndag. Hon såg på sina händer och knäppte dem. Det började i kyrkan klockan elva. Så hörde hon Dunder Jons röst inifrån kammarn:

”Kom hit med vattn kärring!”

Han kunde gott gå upp och hämta vattnet sitt själv, tänkte hon.

”Kom hit med vattn kärring!” upprepade han. ”Jag vet att du sitter där inne å glor!”

Hon tvekade men gick sen bort till vattenhinken och tog en skopa vatten.

Han låg i sängen med filten upp till hakan. Ansiktet var svullet och rödmosigt, ögonen som två streck. Det steg en fadd stank som rev henne i näsan. Hon stannade vid sänggaveln. Rösterna viskade i henne.

”Stå int där å glo, utan kom hit med vattnä”, gormade han och satte sig upp i sängen.

Kristina gick fram till honom, och just som han skulle ta emot vattenskopan kastade hon vattnet i ansiktet på honom. Dunder Jon sprätte till, spottade och ruskade på sig. Hon ryggade tillbaka. Men han fick tag i armen på henne, drog henne närmare sig och slog henne över munnen. Läppen sprack över tänderna och svullnade upp. Hon vacklade bakåt och tog stöd med händerna mot stolen bredvid sängen. Hon såg kniven som hängde i svångremmen på hans byxor. En klar röst befallde henne.

Hon kände hur han greppade tag i kjolen på henne och bände henne runt.

Det första hugget tog i magtrakten. Han föll bakåt i sängen. Hon fortsatte att hugga honom i bröstet och i buken.

Och det var över och han låg stilla.

Hon stod och såg på honom. Han låg på sidan, badande i blod. Ansiktet var förvridet i en sista plågsam grimas. Lukten påminde henne om höstslakten. Den hade inte blivit av i år.

Rösterna inom henne blev starkare. Hon kunde tydligt urskilja grisens befallningar.

Hon gick fram till honom ännu en gång och skar.

Sedan gjorde hon ett bylte av vadmalsblusen och gick ut ur rummet. Hon gick raka vägen ut på gården med byltet i famnen utan att se åt sidorna. Hon gick fort. Medan hon gick över gården och bort till lagårn, kände hon hur rösten inom henne blev allt starkare, och hon började småspringa och var nära att falla omkull.

När hon kom in i lagårn såg hon galten röra sig nervöst i sin stia. Korna höjde på sina huvuden och blängde på henne. När galten fick se Kristina blev han hysterisk, tjöt och körde fram nosen utanför spjälorna.

Hon gick fram till spiltan och kastade in det blodröda byltet till den ylande grisen. Sedan gick hon ut direkt. Det var som om hon tömts.

Vid brunnen stannade hon och stoppade fingrarna i snön. De var alldeles klibbiga av blod. Så torkade hon sig på kjolen och skyndade in i stugan med händerna hängande efter sidorna.

Hon gjorde upp eld i spisen och satte på en kittel med vatten, röjde och gjorde snyggt. Hon var effektiv. Sedan plockade hon fram såpa i skåpet under bänken och hällde över det kokande vattnet i ett ljusgult fat.

Medan hon tvättade sig tänkte hon på pastor Ejeby. Han var allt en stilig karl. Och vilken röst han hade. Det stötte liksom till i henne.

Hon torkade sig med en ren handduk och gick ut på trappan och tömde ur handfatet. Nu hade hon bara att sätta på sig finkläderna. De fanns inne i kammarn. Hon gick in och bort till skåpet mitt emot sängen och tog fram dem. Hon andades genom munnen och såg det inte. Hon stängde dörren ordentligt efter sig och lade på järnhaken, gick sedan fram till spegeln bredvid moraklockan och klädde på sig. Det var ingen brådska.

Hon kammade sig länge och beundrade sitt ansikte. Medan hon kammade sig gnolade hon på en sång som hon trodde sig ha kom-

mit på själv. Hon tänkte att när man stod tillräckligt länge framför en spegel så blev man vacker.

Hon satte upp håret i en knut i nacken och tog på sig en vit bomulls-sjalett. Så var hon klar att gå till missionskyrkan. Hon var förvånad över att hon kände sig så klar och lugn.

Hon låste ytterdörren och pulsade bort till en djup fog vid knuten och gömde nyckeln. Det var hennes eget ställe. Snön trängde innanför hennes svarta kjol och in till de nakna benen.

När hon kom upp till det upptrampade spåret, som gick förbi lagårn och härbret, stampade hon av sig snön från kjolen och skorna. Hon var i god tid, tyckte hon. Hon skulle nog hinna.

Landsfiskal Dahlberg i Mora hade just tagit av sig ytterkläderna och stod och slog bort snön från sin päls.

”Satans oväder”, sa han när han fick se Stadig komma ut från ett angränsande rum.

”Ja, det tycks bli en lika lång vinter som förra året”, sa Stadig.

Dahlberg hängde upp pälsen på väggen. De skakade hand.

”Vi går väl in på kontoret”, sa Stadig.

De satte sig på var sin sida om Stadigs skrivbord. Dahlberg skruvade på sina mustascher. Han var tio år yngre än Stadig, smärt, kvicktänkt och militärisk. Öronen var för stora för hans välformade ansikte. Stadig kände sig klumpig i hans sällskap.

”Ska det vara en cigarr”, sa Stadig och sträckte fram en låda med cigarrer.

”Tack”, sa Dahlberg och tog en cigarr, bet av den i ena ändan och fick eld av Stadig,

”Hur är det i Mora?” frågade Stadig och blåste ut tändstickan.

”Jo, tack. Lugnt. I går var jag och beslagtog en hembränningsapparat i Noret.” Han puffade på cigarren.

”Och själv då? En otäck historia, hörde jag.” Stadig nickade, överlämnade papperet han hade framför sig och sa:

”I förmiddags förrättades rättsmedicinsk undersökning av provinssiälläkare Bergström.”

Landsfiskal Dahlberg tog emot papperet och läste:

Utlåtande

Att hemmansägaren Dunder Jon Matsson omkommit genom trubbigt och skärande våld, och att af obduktionsföreteelserna fragår att annan person varit vållande till hans död, hvilket härmed intygas:

A. Bergström Provinsialläkare

Sollerön den 12 mars 1911.

Vidimeras ex Officio:

A. Bergström.

Dahlberg räckte över utlåtandet till Stadig och tog ett djupt bloss på cigarren.

”Finns det någon mer misstänkt än hustrun”, sa han.

”Nej, sannolikt inte. Någon luffare eller okänd har inte synts till här på ön sen strax efter nyår.”

”Och hur länge trodde doktor Bergström att han varit död?”

”Mellan två och tre veckor”, sa Stadig.

”Så pass länge. Och när hittades kroppen?”

”I förrgår eftermiddag. Gården ligger i utkanten.

Det var systemen till maken och en granne som hittade honom, inlåst i kammarn. Fruntimret hittade de i lagårn, liggandes i grisstian.”

”I grisstian?”

”Ja, just det. I grisstian, hos grisen. Och där satt hon också när jag och fjärsman Norin kom till platsen. Den döde låg som sagt i kammarn, lemlästad och med penis bortskuren.”

”Vad säger du! Var kuken bortskuren!”

”Ja, och vi har inte hittat den än”, sa Stadig. Det blev en stunds tystnad.

”Vad säger fruntimret då?” frågade Dahlberg.

”Hon är tokig.”

Sören Bondeson. Foto Torbjörn Nääs

Sören Bondeson är författare och har sedan 1993 varit en mycket uppskattad lärare i litterär gestaltning, främst på Skrivarakademien i Stockholm. Sören är uppvuxen i Gesunda.